Текст за основне и средње школе у Републици Србији, поводом

ДАНА СРПСКОГ ЈЕДИНСТВА, СЛОБОДЕ И НАЦИОНАЛНЕ ЗАСТАВЕ

Краљ Петар Први Карађорђевић, уручио је јуна и новембра 1911. године 51 пуковску заставу својој војсци. Ниједна од тих застава није заробљена, што је преседан у историји модерног ратовања. Јунаци којима је поверен задатак да се старају о тим заставама, прошли су све битке балканских и Првог светског рата, да би баш на данашњи дан 1918. године, јуришајући испод тих барјака, победоносно кренули у пробој Солунског фронта. Слава нашим великим, српским јунацима!

Нашим прецима, јунацима Колубаре, Цера, Куманова, носиоцима Карађорђеве звезде и Албанске споменице, српска тробојка, црвено-плаво-бела, била је и већа и важнија и преча од живота, јер их је опомињала да слобода Србије нема ни цену, ни алтернативу. Зато су барјактари гинули, али су заставе преживеле. Због њих, због свих других који су под том заставом, под тим именом, за ту славу, дали животе, данас обележавамо Дан српског јединства, слободе и националне заставе, можда и најважнији наш празник, који нам јасно говори ко смо, одакле долазимо, и где идемо.

То је празник нашег идентитета, оног у којем се сједињују језик, култура, традиција, вера, али и вредности на којима почива читаво друштво, вредности које једну државу чине цивилизованом, уређеном, способном да памти, али и да зна шта јој је и зашто чинити. Датум који смо изабрали, 15. септембар, је датум пробоја Солунског фронта, онај дан у којем, заједно, леже и наш бол и наша слава, која је заснована на заједничкој патњи, слави у прошлости, али и заједничком плану за будућност.

Тог 15. септембра, 1918. године, једини план је била слобода, ка којој су српске трупе јурнуле уз чувену наредбу Живојина Мишића: У смрт, само не стајте! Напред, у отаџбину! Тај дан је био први у низу истих таквих плебисцита, на којима смо, без обзира на крваву цену, бирали, наново и наново, Србију и њену слободу.

Заставу нашег јединства прослављамо у намери да сачувамо идентитет и право да будемо то што јесмо, један те исти народ, који не жели да било шта од било кога узме, да било кога угрози, него само да за себе издејствује исто оно право које признаје другима.

Наш народ је поднео велику жртво како би освојио и сачувао слободу.

Оно што јесте битно је то да наша застава, представља оно јединство које се заснива на чињеници да нисмо савршени, да јесмо различити, али и да знамо да је лепота заједништва, лепота заставе, управо и у томе. Слободни људи се разликују, зато што су слободни. И то је нешто што мора да важи за све људе, без обзира на то где живе. Да буду слободни, у истој мери, са истим правима, са својим језиком, вером, културом и традицијом.

Баш зато, наша црвено-плаво-бела тробојка је позив на чување и наших разлика и нашег заједништва под једном, истом заставом.

Заједно под истом заставом наш народ у Србији, Републици Српској, у Црној Гори и на Косову и Метохији.